

Μένοντας Σπίτι....Χωρίς Σπίτι

Όλοι στην τηλεόραση μας λένε να μένουμε σπίτι για να προστατευτούμε από τον κορονοϊό, αλλά κάποιοι άνθρωποι δεν έχουν σπίτι. Δεν λέω για τους άστεγους, αλλά για τους ανθρώπους στην Συρία που τα σπίτια τους γκρεμίζονται μπροστά στα μάτια τους από τους βομβαρδισμούς. Μία τέτοια ιστορία είναι της μικρής Rima και του μεγάλου της αδελφού Karam. Τα δύο αδέρφια είναι μόνα τους γιατί οι γονείς τους πέθαναν στους βομβαρδισμούς.....και χωρίς σπίτι.

Μόλις μάθανε για τον κορονοϊό, δεν ήξεραν τι να κάνουν. Περπατούσαν για ώρες μόνοι τους σε μία γκρίζα πόλη. Ο θάνατος ήταν αναπόφευκτος αλλά κανείς δεν ήξερε από τι θα πεθάνει. Από τον κορονοϊό ή από τις βόμβες. Χωρίς σπίτι τώρα τα παιδιά έμεναν στο καφενείο της γειτονιάς τους, όπου φτιάχνανε αυτοσχέδιες μάσκες από χαρτοπετσέτες. Ακούγανε στην τηλεόρασή να λένε να μένουμε σπίτι..... αλλά η Rima και ο Karam σκεφτόντουσαν πως δεν έχουν σπίτι μόνο κάτι γκρεμισμένα τούβλα. Τα παιδιά είχαν ξεχάσει τι σημαίνει σπίτι.

Μία μέρα η Rima άρχισε να σκέφτεται ότι δεν μπορούσαν να μείνουν άλλο εδώ :

-Karam ... έχω μία ιδέα .Θα μπορούσαμε να φύγουμε και να πάμε σε μία καλύτερη χώρα που να έχει σπίτια για να προστατευτούμε από τον κορονοϊό.

-Δεν γίνετε. Ο κορονοϊός έχει πάει σε όλες τις χώρες

-Ναι, αλλά εκεί θα έχουμε σπίτι.

- Ίσως να έχεις δίκιο, αλλά δεν έχουμε γονείς να μας πουν πώς θα πάμε.

-Εγώ έχω κρατήσει τον χάρτη από το παλιό μας σπίτι.

- Εντάξει τότε αύριο φεύγουμε

Ο καφετζής τους έδωσε δύο μπουκαλάκια νερό και τρία κουλουράκια για να πάρουν μαζί τους. "Όταν φτάσανε στα σύνορα, ο αστυνομικός δεν ήθελε να τους αφήσει να περάσουν γιατί δεν είχαν διαβατήρια αλλά μετά τους λυπήθηκε και τους άφησε. Μετά από πολλές ημέρες τα παιδιά φτάσανε στην Κωνσταντινούπολη όπου γνώρισαν έναν γιατρό. Η Rima φοβόταν μήπως έχει κορονοϊό και του ζήτησε να τους εξετάσει. Τα παιδιά είχαν κορονοϊό αλλά ο γιατρός δεν τους είπε τίποτα για να μην τους τρομάξει. Πέρασε ο καιρός και τα παιδιά αποφάσισαν να πάνε στη Ελλάδα. Όταν έφτασαν, έβλεπαν παντού ταμπέλες με ένα ροζ σπιτάκι που έλεγε να μένουμε σπίτι, αλλά και πάλι τα παιδιά δεν είχαν σπίτι για να μείνουν. Η Rima άρχισε να σκέφτεται ότι μήπως ήταν λάθος που πρότεινε στον Karam να φύγουν.

Πέρασε ένας μήνας και τα παιδιά ζούσαν στον δρόμο μέχρι που ο Karam έπεσε κάτω και πέθανε. Η Rima άρχισε να κλαίει με λυγμούς χωρίς να μπορεί να καταλάβει πώς ο αδελφός της πέθανε χωρίς να έχει ούτε καν πυρετό. Ήταν μόλις οκτώ χρονών και ήταν τώρα μόνη. Η τελευταία λέξη που της είπε ήταν να μείνει ασφαλείς. Τότε η Rima σκέφτηκε να σταματήσει να κλαίει και να ακολουθήσει την συμβουλή του αδελφού της .

Η Rima έμεινε σε ένα χωριό στην Ελλάδα μαζί με μία οικογένεια που την φιλοξένησε. Έμαθε ότι είχε και αυτή κορονοϊό αλλά δεν φοβήθηκε. Κάθε βράδυ έκανε την προσευχή της να γίνει καλά και έτσι έγινε. Τώρα η Rima είχε ένα σπίτι, μία οικογένεια και φίλες. Στεναχωριόταν που οι γονείς της και ο αδελφός της ήταν πάνω στον ουρανό αλλά οι φίλες της την διαβεβαίωσαν ότι θα είναι χαρούμενη που την βλέπουν που έχει οικογένεια και σπίτι να την προστατέψει.